

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **CIJAZ Group a.s.**, IČO 29211085
sídlem Kaprova 42/14, 110 00 Praha
zastoupený advokátem JUDr. Janem Vokálem
sídlem Bratislavská 12, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2016, č. j. 33727-3/2016-900000-304.1,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „Celní úřad“) ze dne 5. 5. 2016, č. j. 68618-12/2016-

530000-32.4, a toto rozhodnutí potvrdil. Celní úřad přitom svým rozhodnutím rozhodl dle § 58 odst. 3 a 4 zákona č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu (dále jen „zákon o povinném značení lihu“) o zajištění lihu, který není ve spotřebitelském balení a je považován za líh neznačený ve smyslu § 15 odst. 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu. Jednalo se přitom o neznačený líh skladovaný v prostorách nemovitosti na adrese P. 765, X M. (dále jen „kontrolovaný objekt“), která byla v době provedení kontroly Celním úřadem vlastněna a provozována žalobcem (přesné vymezení zajištěného lihu uvedl Celní úřad v příloze svého rozhodnutí, jednalo se o líh v celkem 12 kameninových nádobách, skleněných demižonech nebo dřevěných sudech o v množství od 10 do 284 l).

2. Z rozhodnutí Celního úřadu vyplývá, že se 27. 4. 2016 pracovníci Celního úřadu dostavili do kontrolovaného objektu za účelem provedení místního šetření ve smyslu § 80 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) ve věci kontroly skladování vybraných výrobků a kontroly jejich zdanění ve smyslu § 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“). Při místním šetření bylo zjištěno, že v určených místech na dané adrese (dle protokolu o místním šetření ze dne 2. 5. 2016, č. j. 68618-2/2016-530000-32.4, místa označená jako „plechová přístavba bezprostředně navazující na bývalou umývárnu lahví“, „vinný sklep“, „muzeum“ a „kuchyně“) jsou skladovány tekutiny senzorickým posouzením označené za „lihové tekutiny“ (tekutiny, které se nacházely v tzv. „vinném sklepe“ se posléze staly posléze předmětem zajištění dle rozhodnutí Celního úřadu ze dne 5. 5. 2016, č. j. 68618-12/2016-530000-32.4; dále také jen „předmětný líh“).
3. V průběhu místního šetření bylo vedeno s osobami jednajícími za žalobce ústní jednání. Tímto způsobem nebyl s určitostí zjištěn jak vlastník předmětného lihu, tak ani osoba, kterou by bylo možno označit za „skladovatele“ předmětného lihu. Důvodem, proč tak nebylo učiněno, byla především skutečnost, že osoby účastníci se ústního jednání svá tvrzení vedly pouze v pravděpodobnostní rovině, v rovině domněnek, s odkazem, že tyto své domněnky doplní do určité doby. Taktéž tato tvrzení (domněnky) nebyly schopny dokázat předložením listinných důkazů (osoba jednající za žalobce do protokolu k předmětnému lihu uvedla, že *„s největší pravděpodobností se jedná o výsledek pěstitelského pálení, a to osob sdružených v Občanském sdružení Slovácko 175“*. Tuto skutečnost však osoba jednající za kontrolovanou osobu nebyla schopna prokázat.).
4. Dále se z rozhodnutí Celního úřadu podává, že provedením kontroly plnění povinností při nakládání s lihem stanovených v zákoně o povinném značení lihu bylo zjištěno, že předmětný líh není ve spotřebitelském balení ve smyslu § 5 zákona o povinném značení lihu, a to pro zjevnou skutečnost, že není v obalu odpovídajícím limitu a provedení obalu, který je uveden právě v § 5 zákona o povinném značení lihu. Jelikož osoba jednající za žalobce nebyla schopna prokázat, že by předmětným lihem byl líh uvedený v § 15 odst. 2 písm. c) bodech 1 až 5 zákona o povinném značení lihu, pracovníci Celního úřadu pojali podezření, že předmětný líh je lihem neznačeným ve smyslu § 15 odst. 2 zákona o povinném značení lihu. Jako takový, dle § 58 odst. 3 písm. a) zákona o povinném značení lihu, předmětný líh zajistili. Zajištění neznačeného lihu bylo oznámeno osobám jednajícím za žalobce.
5. V průběhu prováděného místního šetření byly dále odborně odebírány referenční vzorky předmětného lihu, o čemž byly sepsány protokoly o odběru vzorků, které byly následně

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

předány žalobci. O provedeném místním šetření byl dle § 60 daňového řádu sepsán protokol o místním šetření ze dne 2. 5. 2016, č. j. 68618-2/2016-530000-32.4.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

6. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného i Celního úřadu zrušil a aby žalovanému uložil povinnost uhradit žalobci náklady řízení.
7. Žalobce převážně zopakoval své odvolací námitky a uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za celkově nesprávné. Žalovaný totiž nepřisvědčil jeho důvodným odvolacím námitkám, kdy Celní úřad rozhodl na základě neúplně zjištěného skutkového stavu a dovodil tak nesprávné právní závěry. Nebyly přitom dány, v důsledku nedostatečného zjištění skutkového stavu, podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění předmětného lihu. Rozhodnutí Celního úřadu je tak také nepřezkoumatelné a bylo vydáno „předčasně“.
8. Žalobce vyjádřil v žalobě názor, že jakékoli důvody pro zajištění lihu, který byl v soupisu zajištěného lihu označen jako položka č. 9 – 20 (viz protokol o místním šetření ze dne 2. 5. 2016, č. j. 68618-2/2016-530000-32.4, a příloha rozhodnutí Celního úřadu ze dne 5. 5. 2016, č. j. 68618-11/2016-530000-32.4), již zcela pominuly, a není tak na místě, aby byl daný líh nadále zajištěn. Žalobce v tomto směru poukázal na to, že nebylo ani žádného důvodu, aby k zajištění lihu ve „vinném sklepe“ došlo; veškerý daný líh je totiž původem ze vzorků ovocných pálenek pocházejících z výstav letech 1997 až 2005, kdy tyto zbylé vzorky byly věnovány Občanskému sdružení Slovácko 175, IČ 26674556 (dále jen „spolek Slovácko 175“) věnovány, a v to v celkovém množství 2 925 l a.a. (litrů absolutního, 100 %, alkoholu). Tento líh si pak jednotliví členové spolku Slovácko 175 za účelem zhodnocení a uložení daného lihu rozlili do jednotlivých nádob uvedených pod položkami 9 – 20. Líh obsažený v nádobě č. 10 je ve vlastnictví doc. MUDr. R. U., CSc., líh obsažený v nádobách č. 11 – 20 je ve vlastnictví prof. MUDr. J. M., DrSc., líh obsažený v nádobě č. 9 je ve vlastnictví Ing. M. Z., CSc. Dále docházelo k pěstitelskému pálení, když si si jednotliví členové spolku Slovácko 175 nechali v minulých letech vypálit pálenku v celkovém množství 1 679 l a.a. Tento objem byl následně částečně vlit do kovové nádrže č. 136 (položka č. 1 dle rozhodnutí dle rozhodnutí Celního úřadu ze dne 5. 5. 2016, č. j. 68618-11/2016-530000-32.4) a částečně též do jiných nádob, které byly spolu Slovácko 175 k dispozici, „kdy tímto postupem docházelo k experimentálnímu míchání jednotlivých pálenek“. Předmětný líh je tedy v majetku jednotlivých členů spolku Slovácko 175, kteří jej zde mají uschován na základě uzavřených smluv o úschově. Podklady týkající se úschovy již byly Celnímu úřadu na základě jeho výzvy dokládány a je tak k zřejmé, že ovocná pálenka uschovaná v kovové nádrži je lihem uvedeným v § 15 odst. 2 písm. c) bodu 4. zákona o povinném značení lihu. Žalobce v tomto ohledu odkazuje na své dřívější vyjádření týkající se označení vlastníků lihu a za tím účelem doložené podklady k prokázání svého tvrzení.
9. Žalobce tak má za to, že vlastníkem zajištěného lihu v kovové nádrži je spolek Slovácko 175, kdy předmětný líh pochází zčásti z pěstitelského pálení, zčásti byl danému spolku darován. Napadená rozhodnutí tak byla vydána „předčasně“.
10. Žalobce uzavírá, že dle jeho názoru byl rozhodnutími správních orgánů zkrácen na svých právech, kdy ve věci nebyl náležitě zjištěn skutkový stav. Je zřejmé, komu předmětný líh patřil, a že byl výsledkem pěstitelského pálení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

11. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že navrhuje zamítnutí žaloby, případně její odmítnut, a to s ohledem na to, že zajištění lihu dle zákona o povinném značení lihu lze považovat za institut obdobný zajištění vybraných výrobků dle § 42 zákona o spotřebních daních, přičemž ve vztahu k tomuto příbuznému institutu dospěl Krajský soud v Ostravě k závěru, že se jedná o rozhodnutí vyloučené ze soudního přezkumu dle § 70 písm. b) s. ř. s.
12. Ve zbytku považoval žalovaný své rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí Celního úřadu, za správné, přičemž v podrobnostech na tato rozhodnutí odkázal a připomenul skutkové okolnosti, které byly popsány v rozhodnutí Celního úřadu.

IV. Ústní jednání

13. Při ústním jednání dne 25. 9. 2018 žalobce odkázal na své vyjádření, které učinil téhož dne v rámci věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 100/2016. V tomto řízení přitom poukázal na mezitímní vývoj věci, kdy účastníkem příslušných řízení se stal majitel zajištěného lihu, spolek Slovácko 175, s nímž je vedeno jak správní řízení o případném doměření spotřební daně, tak řízení sankční. Celý případ vznikl na základě udání, jehož cílem bylo zlikvidovat žalobce a jeho majetkovou podstatu. Proto také žalobce podával ve věci odvolání, neboť chtěl, aby Celní úřad začal jednat s tím, kdo je skutečným vlastníkem lihu, s tím, kdo byl oprávněn nakládat s prostory, kde se lih nacházel. Žalobce si uvědomuje, že napadené rozhodnutí je předběžného charakteru, že meritorně bude rozhodováno až v řízení o zabrání věci, popřípadě o uložení správní sankce. Od samého počátku přitom bylo zřejmé, kdo je vlastníkem lihu a uživatelem prostor, což bylo zjevné již od zahájení řízení – daný fakt uváděl i oznamovatel, na jehož popud k zajištění lihu došlo; proto bylo od počátku zřejmé, vůči komu mělo řízení a rozhodnutí o zajištění lihu směřovat. S touto osobou také mělo být následně jednáno. Žalobce tak není subjektem, jemuž mělo být rozhodnutí adresováno a doručováno, proto se také proti tomuto rozhodnutí brání. Nyní jde o to, aby náhodou nedošlo ke „zpětnému řešení“ a žalobce nebyl činěn zodpovědným za něco, za co nemůže odpovědnost nést. Jak již bylo řečeno a doloženo, zajištěný lih patří spolku Slovácku 175, kdy ten začal slévat zbytky z výstav ovocných pálenek. V současné době, jak bylo výše zmíněno, je s tím to spolkem správně jednáno v odpovídajících správních řízeních a naopak od počátku nemohlo napadené rozhodnutí směřovat vůči žalobci.
14. Žalobce tak v rámci nynějšího řízení především zdůraznil, že dle svého názoru neměl být v řízení o zajištění lihu pasivně legitimovaným a dané rozhodnutí nemělo směřovat vůči němu, nýbrž vůči spolku Slovácko 175.
15. Žalovaný podobně jako v již zmíněném řízení vedeném pod sp. zn. 29 Af 100/2016 poukázal na podstatu principu zajištění dle zákona o povinném značení lihu, kdy účelem daného řízení je zabránit nakládání s lihem, kdy o osudu zajištěného lihu bude rozhodováno až v následném řízení, což se v dané věci také stalo. Napadené rozhodnutí je také potřeba posuzovat k okamžiku jeho vydání, nikoli ve světle později doložených podkladů a materiálů. Ve zbytku poukázal žalovaný na své vyjádření k žalobě.
16. Soud poté konstatoval obsah listin, které předložil žalobce při jednání. Jednalo se jednak o repliku k vyjádření žalovaného, z níž plyne, že: řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 16. 6. 2017 se spolkem Slovácko 175, a to právě ve věci povinného značení zajištěného

lihu. Navíc v daném rozhodnutí o správním deliktu, nyní napadeném žalobou u Městského soudu v Praze, se zmatečně tvrdí, že vlastníkem lihu je osoba odpovědná za správní delikt, kdy ta má být i vlastníkem objektu a oploceného nádvoří. Se spolkem Slovácko 175 bylo rovněž zahájeno řízení o vyměření spotřební daně, toto řízení tedy nebylo zahájeno se žalobcem. Z toho všeho vyplývá, že počáteční tvrzení žalobce ohledně vlastníka zajištěných lihovin bylo potvrzeno a navíc mělo být napadené rozhodnutí od samého počátku adresováno jinému subjektu, a to vlastníku lihu, a nikoli vůči žalobci, s nímž bylo následně vedeno jednání a vůči němuž napadené rozhodnutí směřovalo. Žalobce dále předložil žalobu, kterou u Městského soudu v Praze podal spolek Slovácko 175, to proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 11. 5. 2018, č. j. 19097-2/2018-900000-31, ve věci uložení pokuty za porušení zákazu nakládat s neznačeným lihem. Dále žalobce předložil oznámení o zahájení správního řízení o správním deliktu ze dne 16. 6. 2017, č. j. 20209-4/2017-530000-12, jímž Celní úřad zahájil správní řízení o správním deliktu, kterého se mělo v souvislosti se zajištěným lihem dopustit spolek Slovácko 175. Konečně žalobce doložil odvolání spolku Slovácko 175 proti platebnímu výměru na spotřební dan z lihu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 126164/2018-530000-32.4, kdy tento platební výměr vydal opět Celní úřad a vyměřil jím spolku Slovácko 175 spotřební daň z lihu za zdaňovací období duben 2016 v celkové výši 1 476 300 Kč.

V. Posouzení věci soudem

17. Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (Celního úřadu) včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
18. Dle § 6 zákona o povinném značení lihu se „[n]akládáním s lihem [...] pro účely tohoto zákona rozumí výroba, zpracování, prodej nebo jiný převod, přeprava, doprava, skladování, převzetí, užití, držení, dovoz nebo vývoz lihu.“
19. Dle § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu „[j]e zakázáno nakládat s neznačeným lihem“. Dle § 15 odst. 2 písm. c) se neznačeným lihem pro účely zákona o povinném značení lihu rozumí líh, „který není ve spotřebitelském balení s výjimkou lihu, který je
 1. osvobozen od spotřební daně nebo podmíněně osvobozen od spotřební daně,
 2. umístěn před jeho značením v daňovém skladu podle zákona o spotřebních daních nebo v jiných prostorách povolených nebo určených správcem daně,
 3. dovezen na daňové území České republiky ze třetích zemí pod celním dohledem a následně umístěn v celním skladu, ve svobodném pásmu nebo svobodném skladu, anebo dočasně uskladněn na místě povoleném nebo určeném celním úřadem,
 4. výsledkem pěstitelského pálení ovoce podle zákona o lihu, nebo
 5. dovážen fyzickou osobou pro její osobní potřebu; to neplatí, pokud se tento líh nachází v prostoru, ve kterém dochází ke konečnému prodeji lihu“.
20. Podle § 5 odst. 1 zákona o povinném značení lihu se „[s]potřebitelským balením [...] pro účely tohoto zákona rozumí nádoba nebo jiný obal o objemu
 - a) do 1 litru, nebo
 - b) nad 1 litr a současně do 3 litrů, pokud se jedná o nádobu vyrobenou ze skla“.

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

21. Podle § 58 odst. 3 písm. a) zákona o povinném značení lihu „[s]právce daně nebo jiný orgán příslušný k prověřování plnění povinností při značení lihu nebo při nakládání s lihem zajistí [...] neznačený lih“.
22. Na základě citované právní úpravy a po prostudování rozhodnutí Celního úřadu, jakož i rozhodnutí žalovaného, a po seznámení se s obsahem správního spisu konstatuje soud následující:
23. Žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav a zároveň předčasnost vydání rozhodnutí o zajištění předmětného lihu. V tomto směru soud souhlasí s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, kteroužto argumentaci žalovaný uvedl i ve vyjádření k žalobě, že rozhodnutí celního úřadu (o zajištění lihu) vydané dle § 58 odst. 3 zákona o povinném značení lihu je rozhodnutím předběžným, jehož smyslem je zajistit vybrané výrobky v souvislosti s dalším řízením vedeném podle zákona o povinném značení lihu dle jeho části šesté (v době rozhodování žalovaného a Celního úřadu zákon v tehdy účinném znění ve své části šesté řešil problematiku správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob, přestupků na úseku nakládání s lihem a nakládání s kontrolními páskami, a své hlavě třetí, v ustanoveních § 68 až 70, propadnutí a zabránění věci).
24. Konkrétně žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že lze „*institut zajištění podle § 58 odst. 3 zákona o povinném značení lihu považovat za rozhodnutí předběžné povahy, tj. jde pouze o předběžné opatření, nejedná se o meritorní rozhodnutí, které by mělo za následek ‚definitivní‘ následek pro účastníky řízení. Za tímto účelem bude vedeno další řízení, jehož účelem bude zjištění skutečného skutkového stavu věci. Výsledkem takto vedeného řízení teprve bude vydání rozhodnutí, dle něhož budou postaveny najisto skutečnosti, o nichž měl při vydání rozhodnutí o zajištění správce daně toliko důvodné pochybnosti.*“
25. S takto obecně vymezeným přístupem soud, jak již bylo řečeno, vyslovuje souhlas, kdy dodává, že již v napadeném rozhodnutí žalovaný případně odkázal na podobnost institutů zajištění lihu dle § 58 zákona o povinném značení lihu a zajištění vybraných výrobků dle § 42 zákona o spotřebních daních. Jak k ustanovení § 58 zákona o povinném značení lihu uvádí důvodová zpráva k předmětnému zákonu (viz sněmovní tisk č. 939/0 dostupný v digitálním repozitáři Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR na adrese www.psp.cz), „[j]de o ustanovení upravující výkon působnosti správních orgánů ve vztahu k zajištění plnění povinností při značení lihu navazující na novelu zákona o spotřebních daních 2013, která nově formuluje právní úpravu působnosti správních orgánů při zajištění plnění povinností podle zákona o spotřebních daních. Vzhledem k úzké příbuznosti působnosti správních orgánů podle § 58 návrhu zákona s úpravou zákona o spotřebních daních byl také v tomto případě zvolen obdobný legislativní přístup.“
26. Jelikož zmíněné instituty dle zákona o povinném značení lihu a dle zákona o spotřebních daních vychází z podobných principů, lze na problematiku zajištění lihu dle zákona o povinném značení lihu přiměřeně vztáhnout i početnější judikaturu Nejvyššího správního soudu k zajištění vybraných výrobků dle zákona o spotřebních daních. Je tak možné dokázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2006, č. j. 2 Afs 198/2005-88, publikovaný pod č. 1536/2008 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého „[ú]čelem zajištění věci je však právě zajistit věci u kterých je potřeba prověřit, zda daňová povinnost byla splněna a zabránit tak Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

případnému jednání, které by toto zjištění znemožnilo. Z toho plyne, že kontrolní orgán nemůže – a nelze to po něm ani spravedlivě požadovat – zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda došlo ke splnění daňové povinnosti, s naprostou jistotou a ve všech detailech, nýbrž zpravidla pouze s určitou mírou pravděpodobnosti a někdy jen v základních rysech. Je proto možné a nikoli nepravděpodobné, že někdy dojde k zajištění věcí, u kterých daňová povinnost splněna byla nebo k jejíž správě nejsou celní úřady příslušné.“ Zároveň Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Afs 60/2013-31, konstatoval, „že řízení o zajištění vybraných výrobků podle § 42 zákona o spotřebních daních je „řízením předběžným“ a že příslušný celní orgán při zajišťování výrobků na místě kontroly vychází jen z předběžně zjištěných skutečností, které nemá a nemůže mít postaveny najisto. Celní orgán musí pouze posoudit, zda zjištěné skutečnosti důvodně nasvědčují tomu, že zákon o spotřebních daních byl porušen.“

27. Taktéž lze v daném kontextu, v návaznosti na dále uvedené, přiměřeně zmínit nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Afs 196/2018-42 (krajský soud si je vědom skutečnosti, že citovaný rozsudek se týká především fáze následující po zajištění vybraných výrobků, tedy rozhodování o jejich zabránění), dle kterého „[c]ílem řízení o zajištěných vybraných výrobcích není zjišťování a určení jejich skutečného vlastníka, nýbrž prokázání, zda s nimi bylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních. [...] Správní orgány se otázky vlastnického práva věnovaly v rozsahu nezbytném pro popsání účel daňového řízení.“
28. Z obsahu správního spisu a rozhodnutí celních orgánů vyplývá, že v průběhu místního šetření konaného v prostorách žalobce bylo zjištěno skladování lihu v množství převyšující běžný limit pro osobní spotřebu. Výše zmíněné nádoby obsahovaly 10 až 248 l tekutiny. K dotazu pracovníků Celního úřadu, kdo předmětné tekutiny vlastní, uvedl přítomný zástupce žalobce „téměř si nejsem jist, zjistím to do 14 dnů, ale jsou to jednotliví občané“, kdy tekutiny jsou „s největší pravděpodobností“ skladovány ve „vinném sklepe“ na základě úložních smluv; původ daných tekutin byl zástupci žalobce neznámý a na místě nebyl schopen předložit doklady o jejich zdanění (ty hodlal doložit později). Dané tekutiny měly být ovocnými destiláty vyrobenými před více než 20 lety, uskladněny byly za účelem zvýšení jejich kvality a byly určeny ke konzumaci pouze jejich vlastníkům, kdy tyto osoby k těmto tekutinám také měly dispoziční právo. Dne 2. 5. 2016 do téhož protokolu (č. j. 68618-2/2016-530000-32.4) tentýž zástupce žalobce uvedl, že v případě dotčených tekutin se s největší pravděpodobností jedná o výsledek pěstitelského pálení, a to osob sdružených ve spolku Slovácko 175. Tuto skutečnost však osoba jednající za kontrolovanou osobu nebyla schopna v době konání šetření jakkoli doložit, stejně jako seznam členů spolku; dané údaje měly být sděleny do 15 dnů (doklady o pěstitelském pálení), resp. do nejméně 15 dnů (uvedení vlastníků předmětných lihovin).
29. Lze rovněž souhlasit se závěry žalovaného, že žalobce v průběhu místního šetření ke skladovanému lihu nebyl schopen předložit doklady o zdanění, ani žádné jiné doklady, ze kterých by bylo možno ověřit, o jaký druh lihu se jedná. Setrval-li žalobce ohledně existence pěstitelského pálení pouze v rovině tvrzení, za situace, kdy není možné pouhým okem tuto skutečnost ověřit, nezbylo Celnímu úřadu, než odebrat ze skladovaných tekutin vzorky a tyto odeslat za účelem zjištění druhu lihu k analýze. Teprve výsledky rozborů odebraných vzorků, podrobně zdokumentované v rámci správního spisu, byly způsobivé

postavit najisto, zda se jedná o líh výhradně z pěstitelského pálení ovoce, na který by se nevztahovala povinnost značení tak, jak namítá žalobce.

30. Soud se ztotožňuje s žalovaným také v tom, že zjistil-li Celní úřad v rámci konání místního šetření skladování lihu, přičemž s ohledem na způsob jeho skladování nebylo možné vyloučit, že žalobce porušuje povinnost stanovenou v § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu, resp. nakládá s lihem, který je ve smyslu zákona o povinném značení lihu lihem neznačeným, bylo na místě líh zajistit.
31. Jak již bylo řečeno, ustanovení § 15 odst. 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu stanoví případy, za kterých není líh, který se nenachází ve spotřebitelském balení, považován za neznačený líh; jednou z výjimek je situace, kdy jde o líh z pěstitelského pálení ovoce podle zákona o povinném značení lihu (bod 4. zde citovaného ustanovení). V praxi tak nebude zajištěn neznačený líh, pokud osoba, která s ním nakládá (viz § 6 zákona o povinném značení lihu, kdy žalobce naplnil definici nakládání s lihem v smyslu daného ustanovení minimálně v podobě jeho skladování), prokáže, že se jedná o líh z pěstitelského pálení ovoce.
32. Tuto skutečnost je zapotřebí prokázat způsobilými důkazními prostředky, nikoli toliko prohlášením, že tomu tak zřejmě asi je, jak se stalo v projednávané věci. Za situace, kdy celní úřad v průběhu místního šetření zjistí, že osoba nakládající s lihem má ve svých prostorách uskladněn líh, který nebyl ve spotřebitelském balení, a současně v důsledku absence potřebných dokladů není možné vyvrátit pochybnosti o tom, zda jde o líh, který není považován za líh neznačený ve smyslu § 15 odst. 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu, postupuje celní úřad správně, když skladovaný líh zajistí.
33. Je také třeba zopakovat, že zajištěním neznačeného lihu není s konečnou platností rozhodnuto o jeho osudu. Smyslem institutu zakotveného v § 58 odst. 3 zákona o povinném značení lihu totiž je líh pro účely řízení o deliktu dočasně zajistit tak, jak předpokládá např. § 68 odst. 1 zákona o povinném značení lihu, dle kterého správní orgán uloží propadnutí a) neznačeného lihu, b) kontrolní pásky, c) padělkou kontrolní pásky nebo d) jiné věci.
34. S ohledem na konstatované skutečnosti se soud nedomnívá, že by Celní úřad rozhodl o zajištění neznačeného lihu „předčasně“. Podmínky pro aplikaci § 58 odst. 3 zákona o povinném značení lihu byly v projednávané věci naplněny.
35. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že lihové tekutiny (položky č. 9 – 20 dle rozhodnutí Celního úřadu) jsou ve vlastnictví jednotlivých členů spolku Slovácko 175, přičemž podklady týkající se úschovy (uložení) byly správním orgánům k výzvě doloženy, nelze s tímto tvrzením tak zcela souhlasit.
36. Dle obsahu správního spisu žalobce informaci, že vlastníky lihovin označeným v rozhodnutí Celního úřadu jako položky 9 – 20 jsou členové spolku Slovácko 175, zaslal Celnímu úřadu až po vydání rozhodnutí o zajištění lihu, a to podáním ze dne 25. 5. 2016; tuto skutečnost dokládal nájemní smlouvou ze dne 3. 4. 2010, dle které žalobce pronajal „*prostor v archivním sklepu a to archiv č.-2 (střední- prostor v levo) na uskladnění-skladování svého zboží*“ jmenovanému spolku.
37. Nic konkrétnějšího však nebylo doloženo. Jelikož nebyl jednoznačněji doložen původ předmětného lihu, stále panovaly pochybnosti o tom, zda se na něj vztahuje některá Shoda s prvopisem potvrzuje: D. J.

z výjimek dle § 15 odst. 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu, zejména bod 4. tohoto ustanovení. Do dispozice Celního úřadu se před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného dostalo pouze sdělení spolku Slovácko 175 ze dne 18. 5. 2016, v němž zástupce toho spolku líčí pozadí osobních sporů (vyřizování si účtů ze strany bývalého zaměstnance dotčených provozoven, který má být členem „organizované skupiny“), které vedly k zásahu Policie ČR a následně Celního úřadu ve vztahu k zajištěnému lihu, historii spolku, jeho cíle; zástupce spolku uvedl významné členy spolku, kdo všechno byl z významných osobností obdarován lihovinami náležejícími spolku a jak tyto význačné osoby pálenky spolku „chválily“. V danou chvíli nad rámec těchto sdělení však nedoložil nic dalšího konkrétního, kdy navíc lze poznamenat, že u zmíněného zástupce spolku, pana P. V., nebylo zřejmé jeho oprávnění jednat jménem spolku, kdy soud nadto nepřehlédl, že to byl právě pan V., který při místních šetřeních vystupoval jménem žalobce. Je tedy zřejmé, že prostor pro doložení rozhodných skutečností vytvořen byl, avšak Celnímu úřadu ani žalovanému relevantní podklady – ve vztahu k rozhodnutí o zajištění lihu – předloženy nebyly (např. smlouvy o úschově či jiné dokumenty osvědčující vlastnictví, způsob nabytí lihu jednotlivými členy spolku nebo doklady o pěstitelském pálení). Jediným vodítkem snad mohly představovat fotografie (přiložené ke zmíněnému sdělení zde dne 18. 5. 2016) lahví s destiláty, jejich etikety nesly označení vztahující se k významným členům či sympatizantům spolku („Uzlovica“, „Zemanovka“, „Čubovica“; viz také fotodokumentace Celního úřadu s fotografiemi nádob označených jako „Slivoňova Uzlovica“ či „Zemanovka“, kteréžto lihoviny byly mezi tekutinami zajištěnými nyní napadeným rozhodnutím Celního úřadu).

38. Konkrétnější údaje a podklady pak byly doloženy v dalším sdělení spolku ze dne 25. 5. 2016, v němž jsou uvedeni např. členové spolku, kteří si měli v letech 1990 až 2006 nechat vypálit ovocnou pálenku a nechat si ji uložit v prostorách žalobce. Toto vyjádření se sice primárně týkalo lihu, který byl zajištěn jiným rozhodnutím, a to ze dne 29. 4. 2016, č. j. 68618-5/2016-530000-32.4, nicméně pan V. sdělil údaje i k dalším zajištěným lihovinám a jejich původu. Uvedl tak, že spolek organizoval několik významných „koštů“ pálenek, kdy zbylý objem vzorků z těchto výstav byl darován spolku Slovácko 175 a následně vlit do jednotlivých zajištěných nádob. Docházelo tak *„i k experimentování v podobě míchání těchto pálenek, a to ve všech nádobách, které má spolek ‚Slovácko 175‘ pronajaté a k dispozici“* (např. tedy i nádoby dle rozhodnutí Celního úřadu pod č. 9 a 10). K tomu byly doloženy katalogy předmětných výstav se specifikací jednotlivých vzorků a jejich vystavovatelů.
39. Z výše uvedeného, stejně jako z rozhodnutí Celního úřadu a žalovaného, jakož i z obsahu správního spisu, tak vyplývá, že údaje o skutečném vlastnictví lihu se pohybovaly buď v rovině domněnek (viz vyjádření zástupců žalobce při místních šetřeních), nebo holých tvrzení (zejména v době rozhodnutí Celního úřadu), která nebyla nad rámec zmíněné nájemní smlouvy ničím doložena, vyjma indicíí týkajících se původu lihovin z jednotlivých výstav a vztahu (jednotlivých členů) spolku Slovácko 175 k zajištěným lihovinám (v době rozhodování žalovaného). K uvedenému tak soud poznamenává, že i kdyby snad Celní úřad či žalovaný dospěli k přesvědčení, že vlastníkem lihu je spolek Slovácko 175 či jeho jednotliví členové, nevedl by nejasný původ tohoto lihu a nedokonale doložené vztahy k němu ze strany jmenovaného spolku k jinému výsledku, než k zajištění lihu právě u žalobce (to se vztahuje zejména na fázi místního šetření, kdy na daném místě a v daném čase nebyly doloženy žádné relevantní podklady) z důvodů skladování lihu (viz

shora citovaný § 6 zákona o povinném značení lihu) bylo také namístě, aby rozhodnutí Celního úřadu směřovalo vůči žalobci.

40. Rovněž tak soud podotýká, že žalobce v podstatě pouze velmi vágně, snad jen v dimenzích jakéhosi „rozhořčení“ nad nezákonností postupu a rozhodnutí celních orgánů, specifikuje, v jakých svých právech se vlastně cítí poškozen, pokud tvrdí, že jemu samotnému zajištěný líh nepatří a nepatří mu ani většina obalů tohoto lihu (kdy navíc daný líh byl přečerpán do obalů zajištěných celními orgány). Lze však zřejmě vycházet z jistého dotčení „právní sféry“ žalobce, a to např. v souvislosti s jeho závazky vyplývajícími z nájemních smluv (viz např. smlouva ze dne 3. 4. 2010 uzavřená se spolkem Slovácko 175), popřípadě dotčení právní sféry v tom smyslu, jak jej žalobce specifikoval v rámci jednání před soudem ve věci sp. zn. 29 Af 103/2016, kdy uvedl obavy, aby navazující (sankční či daňová) řízení nevedla k tomu, že bude na základě rozhodnutí o zajištění lihu činit za tento líh „odpovědným“.
41. Soud tak v souladu s vyjádřením žalovaného k žalobě shrnuje, že nelze souhlasit s žalobcem, pokud namítá, že jak Celní úřad tak žalovaný v odvolacím řízení nezohlednili zjištěný skutkový stav. Jednoznačné důkazy, jež by dokládaly, že v době konání provádění místního šetření byl skladovaný líh lihem z pěstitelského pálení z ovoce ve smyslu § 15 odst. 2 písm. c) bodu 4. zákona o povinném značení lihu, žalobce nepředložil. Tyto skutečnosti bez důvodných pochyb nevyplynuly ani z dalšího šetření. Naopak v mezidobí dne 31. 5. 2016 obdržel Celní úřad výsledky rozboru odebraných vzorků, které vyvrací nebo nepodporuje tvrzení žalobce o tom, že skladovaný líh pocházející výhradně z pěstitelského pálení ovoce [např. vzorek č. 10, kdy nejpravděpodobnějším botanickým původem ethanolu je řepný cukr (viz protokol Celně technické laboratoře o zkoušce ze dne 27. 5. 2016, zn. 23781/2016-900000-020); nejasný druh lihu vzhledem k pravděpodobnému původu ethanolu (viz protokol Celně technické laboratoře o zkoušce ze dne 27. 5. 2016, zn. 23796/2016-900000-020, u vzorku 11 apod.). Na základě rozboru vzorků odebraného lihu tak bylo Celně technickou laboratoří zjištěno, že žádný z odebraných vzorků neobsahuje pouze líh pocházející z ovoce, ale obsahuje i líh pocházející z obilí, líh pocházející z brambor, popřípadě obsahuje pouze líh pocházející z řepného cukru. Výsledky provedené analýzy tak dodatečně přispívají k závěru o tom, že k zajištění lihu přistoupil Celní úřad zákonně.
42. V daných souvislostech soud znovu zdůrazňuje předběžný charakter rozhodnutí o zajištění lihu, kdy relevantní skutečnosti jsou zjišťovány právě s ohledem na účel daného řízení a rozhodnutí. Pro jejich účely považuje soud zjištění celních orgánů za dostačující. Zároveň soud v souladu s rozhodnutím žalovaného zmiňuje, že v případě rozhodnutí o zajištění lihu se tak nejedná o meritorní rozhodnutí, které by mělo za následek „definitivní“ závěry pro účastníky řízení či ve vztahu k zajištěným věcem. Jak uvedl i žalovaný, za daným účelem se vede další řízení, v jehož rámci bude zjišťován skutečný skutkový stav, kdy jsou stavěny na jisto skutečnosti, o kterých má příslušný orgán v době zajištění pochybnosti.
43. V souvislosti s již přiblíženým charakterem řízení a rozhodnutí o zajištění lihu dle zákona o povinném značení lihu, a také s přihlédnutím k § 75 odst. 1 s. ř. s., dle kterého při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, není bez dalšího relevantní argumentace žalobce, že následná navazující sankční a daňová řízení byla vedena se spolkem Slovácko 175, a nikoli s ním. Naopak daná skutečnost potvrzuje jistou „cézuru“ mezi řízením o zajištění lihu a

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

následnými řízeními, kdy žalobce není činěn „odpovědným“ za líh, ke kterému, jak tvrdí, nemá mít vlastnické právo.

44. Závěrem soud uvádí, že věc projednal meritorně a nepřikročil k odmítnutí žaloby, jak dával ke zvážení žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Odkazoval sice na judikaturu Krajského soudu v Ostravě, tu však je třeba považovat za překonanou. Ve vztahu k příbuznému institutu rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků dle § 42 zákona o spotřebních daních (k blízkosti tohoto institutu a zajištění lihu dle zákona o povinném značení lihu viz výše) k jednoznačnému závěru, že rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku podle § 42 zákona o spotřebních daních není rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s., a proto podléhá soudnímu přezkumu [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Afs 347/2016-34, publikovaný pod č. 3569/2017 Sb. NSS, jímž Nejvyšší správní soud zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 6. 12. 2016, č. j. 65 Af 49/2015-24, které dané zajištění považovalo právě za rozhodnutí ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s.]. Ačkoli tedy lze rozhodnutí o zajištění považovat za rozhodnutí předběžné povahy ve vztahu k následnému řízení např. o propadnutí či zabránění věci (viz § 68 až § 70 zákona o povinném značení lihu), není možné je považovat za předběžné ve smyslu výluky ze soudního přezkumu.

V. Závěr a náklady řízení

45. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. září 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

